

ПРОТОКОЛ

№ 4051

гр. София, 18.09.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 9 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Доротея Кехайова
Съдия: Анна Кофинова
Съдебни заседатели: Михаил Пл. Кишков
Борислав Анг. Тепавичаров
Стефка Н. Дамянова

при участието на секретаря Станимира П. Делийска и прокурора Г. Люб. М.

Сложи за разглеждане докладваното от Доротея Кехайова Частно наказателно дело № 20231100205059 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ С. А. Д. – доведен от СЦЗ, се явява лично и с **АДВ. И. Ю.**, с пълномощно по делото.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА – редовно призована, се представлява от прокурор **Г. М.**.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

АДВ. Ю.: Моля да разпоредите крачните белезници да бъдат освободени, тъй като все пак сме в съдебна зала.

СЪДЪТ РАЗПОРЕДИ да бъдат свалени крачните белезници на жалбоподателя и същите бяха свалени.

СЪДЪТ, като намери, че не е налице процесуална пречка за даване ход на делото,

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

СНЕМА самоличността на осъдения по справка от формуляр за досие, както следва:

С. А. Д. – роден на **** г. в гр. София, българин, български гражданин, вдовец, със средно-техническо образование, не работи в условията на затвора, осъждан, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, ЕГН *****.

СЪДЪТ РАЗЯСНЯВА правата на страните, които имат в настоящото производство.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Д.: Ясни са ми правата.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи. Нямам други искания.

АДВ. Ю.: Нямам искания за отводи. Нямам доказателствени искания. Поддържам жалбата на доверителя ми.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ: Имам молба към вас за копие от протокола. Аз виждам, че спазвате етичния кодекс на съдиите от ЗСВ. Виждам, че водите процеса внимателно, което е лъч надежда, че все пак ще го разгледаме нормално. Нямам искания за отводи. Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА:

- молба от адв. И. Ю., с приложени към нея особена жалба на жалбоподателя С. Д. до Главния прокурор на Република България;
- препис от присъда от 27.07.2006 г., постановена по НОХД № 2262/2005 г., по описа на СГС, НО, 9 състав;
- решение от 08.12.2006 г. по ВНОХД № 1291/2006 г., по описа на САС, 6 състав;
- решение № 494/09.07.2007 г. по дело № 11/2007 г., по описа на ВКС, II-ро НО;
- справка от Министерство на правосъдието, ГДИН, установяваща, че жалбоподателят С. А. Д. е постъпил в затвора на 30.10.2000 г., с начало 11.09.2000 г., за изтърпяване на присъда по НОХД № 2262/2005 г., по описа на СГС, НО, 9 състав; осъден на наказание „доживотен затвор“.

СЪДЪТ, с оглед изявлението на страните, като намери, че са изпълнени предпоставките на чл. 271-275 от НПК, на основание чл. 276 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДЕЛОТО СЕ ДОКЛАДВА с прочитане на жалба от С. А. Д., с правно основание чл. 416, ал. 8 от НПК, с твърдения за незаконно задържане.

Докладва се.

АДВ. Ю.: Поддържам жалбата. Нямам доказателствени искания.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ: Поддържам и касационната жалба, и искането по чл. 419 от адв. В. Д., което не е разгледано от Касационния съд. Искам да ми дадете възможност да ви покажа по делото факти, които доказват, че съм незаконно лишен от свобода. Поддържам жалбата по реда на чл. 416, ал. 8 от НПК.

Искам да кажа, че понеже Председателят на ВКС – Г.З. е написала, че няма основание, нали лично тя е извършила това престъпление по служба, което е описано в жалбата ми. Има решение от 08.12.2006 г. за извършено документно престъпление по чл. 311. Цитирани са... 15.10., а вижте в мотивите какво пише – 15.11. Има превратно тълкуване на фактите по делото. Нямам други доказателствени искания.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ, на основание чл. 283 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА съдържащите се по делото писмени доказателства, включително днес докладваните от Председателя на състава.

СЪДЪТ, като намери, че делото е изяснено от фактическа страна,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

На основание чл. 286 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

АДВ. Ю.: Намираме се в едно нововъведено в НПК производство по чл. 416, ал. 8, в което се дава възможност на първоинстанционния съдебен състав, който е постановил влязла в сила присъда, да прецени дали същата е приведена в изпълнение с валидно правно основание или без такова. Това е, което дава законодателят като правна регламентация, т.е. липсват каквито и да било условия, особености, изключения. Наистина, по този начин един първоинстанционен съд бива поставен в ситуация да преценява актове на по-висшестоящи инстанции, тъй като привеждането в изпълнение на една

осъдителна присъда и то касаеща наказание „лишаване от свобода“; „доживотен затвор“ или „доживотен затвор без замяна“, следва да има механизъм, по който да бъде проверен и осъденият механизъм законодателят ни дава с тази нова разпоредба. Аз няма да си позволявам да тълкувам волята на законодателя, тъй като очевидно, ако е имало някакви изключения, които законодателят е искал да въведе в закона, следваше да ги посочи конкретно, каквато е законодателната практика, поне откакто се намираме в демократични времена. В тази връзка съображенията на подзащитния ми и моите лични могат да се сведат до следните изключително тежки пороци на съдебните актове на въззивната и касационната инстанция по делото, по което е приведена за изпълнение присъдата на С. Д.. Тези пороци са от такъв характер, че правят правното основание за изпълнение на присъдата нищожно, доколкото нищожни са и съдебните актове, които са потвърдили първоинстанционната присъда, с оглед на следните изключително тежки нарушения на процесуалните правила:

На първо място – в производството пред Апелативния съд по ВНОХД 1291/2006 г., по описа на САС, 6 състав, с Председател Г.З., са посочени факти, които изцяло опровергават защитната теза на тогава подсъдимия С. Д., като на стр. 15, отдолу нагоре 3 ред, от крайния съдебен акт, е цитирана разписка от 15.11.1999 г., докато самата разписка е месец по-рано – от 15.10.1999 г. и се намира на лист 298 от делото, том 3 на САС. Този съществен факт от един месец разлика, макар и да е по съществото на делото, представлява превратно тълкуване на доказателства, изопачаване на датата на тяхното възникване и опровергаващо защитната теза по този начин, тъй като трактовката за виновност във въззивния съдебен акт не би могла да се потвърди при наличието на този документ с коректната дата – 15.10.1999 г. Тъй като г-жа Г.З. – тогава Председател на съответния състав на САС, е разгледала делото, без да има право да го прави, доколкото същата неколнократно в ДП е разглеждала МНО на тогава обвиняемия С. Д. и следвало да се отведе от разглеждане на делото по същество пред САС, именно защото е била предубедена като съдия, който се е произнасял по МНО. Нещо повече, в периода в който тя е правила това – 2001-2003 г., същата е постановявала съдебни актове, като въззивна инстанция, с указанието, че те не подлежат на последващ съдебен контрол, а отмененият НПК именно в този период 2001-2003 г. допускаше това обжалване на МНО

пред ВКС. През 2003 г. е извършено изменение на НПК, което изрично въвежда забрана за касационен контрол, но до този момент е имало такъв. Участието на съдия, за когото е било налице основание за отвод, прави незаконен съдебния състав, респективно издаденото съдебно решение – нищожно. В касационната инстанция, съдебният състав отново е незаконен. Първоначално, в протокола от 04.04.2007 г. е участвал в съдебен състав Б.С., като Председател и членове: Е.А. и Т.К.. Тъй като по делото има справка от 05.01.2007 г., първата страница на папката на ВКС, където са посочени съдиите, които не могат да участват в разглеждане на делото, където Т.К., К.М. и Б.Ч. са изключени изрично от участие именно поради участие в производства по разглеждане на МНО на С. Д.. Това са факти, които не си ги измислям, те съществуват по делото и са изключително озадачаващи и притеснителни. В следващото съдебно заседание, вероятно осъзнавайки, че Т.К. не би могла да участва по делото, в съдебното заседание на 16.05.2007 г. съставът е друг: Б.С., Л.М. и С.С. – това са съдиите, постановили крайния съдебен акт на ВКС, с който се потвърждава въззивното решение, което пък потвърждава първоинстанционната осъдителна присъда с наложено наказание „доживотен затвор“. Същественото процесуално нарушение, освен че веднъж делото е гледано пред ВКС от един състав на съда, след това от друг, но ако се приеме, че на 04.04. не е даден ход на делото, въпреки че липсва такова определение в протокола, но дори да се приеме, че не е гледано делото тогава, което не е така според мен, но дори това да се приеме за вярно, във ВКС делото не е било разпределяно на принципа за случайно разпределение на делата на новия състав, който е разгледал производството на 16.05.2007 г. Прерових 3 пъти папката на ВКС – няма никакво разпределение на новообразувания състав – това, според мен, отново води на незаконен съдебен състав. Многократно Д. е правил искане за отвод на съответните съдии, които са оставени без уважение, но са били налице основанията за отвод. Когато са налице основания за отвод на съдебния състав, има практика именно на ВКС, посочвам Решение № 449/28.11.2011 г. по КНД 2372/2011 г. на ВКС, I-во НО, където е прието: „когато въззивното решение е постановено от незаконен състав“, тъй като по отношение на съдиите са били налице основанията за отвод по чл. 29, ал. 2 от НПК за отвеждането им, се касае за нарушение принципа за безпристрастност и непредубеденост и същият този мотив може да се приложи към всяка една инстанция, не само за въззивната,

включително и за ВКС. Самият ВКС намира, че такива решения са недопустими, като в конкретния случай е отменил по реда на възобновяването решението на Окръжен съд-Търговище и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав, именно заради това съображение.

В производството пред САС и ВКС, г-н Д. и защитникът му многократно са правили искания за поправка на съдебните протоколи по чл. 311 от НПК, като същите не са били разглеждани. Последната такава молба е депозирана от него на 04.06.2007 г. пред ВКС по НД 11/2007 г. на ВКС, II-ро НО, именно за поправка на последния протокол от 16.05.2007 г. Тази молба изобщо не е разгледана от съда, напротив – като съдът я е игнорирал, е постановил касационното решение на 09.07.2007 г. Съдебната практика е категорична, че протоколите, съставени при условията и реда на НПК, са доказателствени средства за извършване на съответните действия по реда, по който се извършват същите и за събиране на доказателства, което е регламентирано в чл. 31 от НПК, а страните в наказателното производство имат право да правят писмени искания за поправка и допълване на протокола, които се разглеждат от Председателя при отказ да ги уважи, от състава на съда, в закрито заседание, което е регламентирано в чл. 312 от НПК. Наличието на висяща процедура по чл. 312 от НПК има за своя последица въобще липсата на протокол. ВКС е постановил своето решение в нарушение на този принцип и без протокол от съдебно заседание и то следва да се счита за непроведено, което е недопустимо и представлява толкова сериозен порок на крайния съдебен акт, който е довел до ограничаване правото на защита на подсъдимия, тъй като страните в наказателното производство имат право да се запознаят с всички доказателства по делото, включително със съдебния протокол, който е част от доказателствения материал и да правят искания, свързани с тях. Това основно право на подсъдимия по този начин, дори е бил лишен от това право, което е още едно съображение за нищожността на крайния съдебен акт, а нищожните съдебни актове не могат да бъдат валидно правно основание за привеждане в изпълнение на присъда. Както заявих, практиката по отношение на протоколите е категорична, като цитирам три решения: Решение № 10 от 05.06.1972 г. по НД 12/1972 г. на ВКС; Решение № 387/14.10.1999 г. на ВКС, I-во НО по НД 347/1999 г., приложено към сезиращата ви молба и Решение № 440/17.05.2016 г. на ВКС, I-во НО по НД 1301/2015 г.

Моля, като преценявате валидността на тези съдебни актове, в светлината на правно основание за изпълнение на наложено с тях наказание, да вземете предвид и начина, по който са обсъдени възраженията на подзащитния ми в неговата касационна жалба и допълненията към нея. Те са пред вас ръчно написани, обстойни, обстоятелствени, подробни и съдържащи редица конкретни оплаквания. На стр. 2 от изключително краткото, бих казал дори небрежно решение на ВКС, е записано, на последния ред: „в жалбата не се развиват никакви конкретни доводи и съображения“ – абсолютно неотговарящо на материалите в папката. Оттук нататък, неговата жалба е останала неразгледана, нито един от посочените от него аргументи не е обсъден, не е взет предвид и С. Д. е осъден на „доживотен затвор“, без да му е позволено да упражни основното си право на защита в наказателния процес.

Аз считам, че в случая изключително тежко са нарушени, като се позовавам директно на правото на ЕС. Цитираните в жалбата по чл. 416, ал. 8 от НПК разпоредби на правото на ЕС, а именно чл. 6, чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС; чл. 5, ал. 4, чл. 6, ал. 2 и чл. 13 от ЕКЗПЧОС; чл. 2, чл. 9, ал. 4 от Международния пакт за граждански и политически права на ООН; чл. 2 от Договора за ЕС; чл. 67 от Договора за функциониране на ЕС, както и чл. 2, чл. 6, чл. 9 и чл. 10 от Директива 2016/343 на ЕС. С оглед и на тези съображения, ако приемете, че в настоящото производство са налице съмнения относно вашите правомощия, като първоинстанционен състав, за да постановите справедлив краен съдебен акт, тъй като всички тези съображения, които изложих, бихте могли да ги игнорирате с простото „делото е разгледано по касационен ред“ и да приключите с производството, но моите съображения са именно за начина, по който е разгледано това производство в касационната инстанция и все пак се радвам, че беше въведен този механизъм в НПК на чл. 416, ал. 8, тъй като досега в България не съществуваше вътрешноправно средство за защита, извън инстанционния контрол на чл. 422 НПК за искане за възобновяване на наказателното производство, което отново от г-жа Захарова, е оставено без разглеждане по някакъв неясен процесуален ред, без да има такава възможност, без да е налице едночленен състав във ВКС, законорегламентиран и без да са взети и изслушани съображенията на страните в това производство, без разглеждане на същото в открито съдебно заседание, така че ако настоящият съдебен състав има никакви колебания, аз считам че би могло да бъде отправено

преюдициално запитване до Съда на ЕС в Люксембург, в светлината на цитираните от мен разпоредби на правото на ЕС, как да се приложи разпоредбата на чл. 416, ал. 8 от НПК, при категоричните данни за изключително тежки пороци на присъдата, потвърдена с въззивното и касационното решение, които не са от абстрактен, илюзорен характер, а са документирани, съдържат се в делото и са неопровержими по никакъв начин.

В законодателствата на някои държави фигурира възможност, при наличието на съдебна грешка, въпреки че това е най-меко казаното в настоящия случай, да има процедура – в България такава процедура няма. Може би чл. 416, ал. 8 от НПК се доближава до тази процедура в някаква степен, но така или иначе с това разполага българското законодателство и българският съд и доколкото правото на ЕС е с примат над вътрешното право, за да бъдат приложени принципите на цитираните от мен европейски норми, резонният и правилният начин, с оглед оскъдността на нашето законодателство, е да се отправи такова преюдициално запитване. Д. търпи тази присъда, а преди това е задържан, вече повече от 23 г. Смятам, че ще може да изчака резултата от преюдициалното запитване, евентуално ако бъде отправено от вас, за да получи, все пак, в тази напреднала възраст някаква справедливост, каквато до момента не е получавал, а е получавал единствено враждебното отношение, което получи и в началото на съдебното заседание и то е видно от документите по делото, но не само от Прокуратурата, а и от съдебните инстанции, разгледали делото му, така че аз отправям искане настоящият съдебен състав да сезира Съда в Люксембург с такова запитване, макар и да не бъдат спазени сроковете в чл. 416, ал. 8 от НПК, които отново не е ясно какъв характер имат – инструктивен, императивен, преклузивен, давностен или какъв.

Както каза и Д. в началото на съдебното заседание, в неговото искане за възобновяване на наказателното производство от 2007 г., което е приложено като копие към жалбата му по чл. 416, но фигурира и в кориците на делото, са изложени още допълнителни, подробни съображения относно допуснати съществени процесуални нарушения в хода още на ДП до крайната съдебна инстанция, които аз не игнорирам, но няма да се спирам на тях, просто защото смятам, че изложените такива за незаконните съдебни състави и неразглеждане на молбите за поправка на протокола от съдебното заседание

са абсолютно достатъчно основание да се приеме, че е налице нищожност на постановените крайни съдебни актове на САС и ВКС, но моля, при преценка на вашия краен съдебен акт в настоящото производство, да вземете предвид и тези съображения, като изцяло за процесуална икономия и за ангажиране вниманието ви към най-съществените пороци, няма да ги цитирам в настоящото съдебно заседание, но считам че могат да бъдат обсъдени от съдебния състав, тъй като препращам към аргументите в молбата по чл. 422.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Д.: От 23 г. повтарям, че съм невинен и незаконно лишен от свобода. Делото, което е пред вас е един емблематичен за съС.ието на съдебната система казус. Доказва липса на върховенство на закона, именно за това Нидерландия и Австрия са против влизането ни в Шенгенското пространство. Днес на вас се пада честта да докажете, че в Република България все още има право и да избършете храчките от лицето на Темида. За тези 23 г. незаконно лишаване от свобода съм видял какви ли не мероприятия и правни абсурди и разбрах, че мен не ме съди съд, а съдебна дейност и други специализирани дейности. Изготвят се актове от името на съдии и прокурори и всичко е решено предварително. В съдебна зала се разиграва театър за наивници, режисиран от негодници, както казва адв. М.Е.. Отдел „Затвори“ функционира като през тоталитарно време. За да не бъде голословен и ако не ме съди зависим съд, моля да отворите първия ОА от 2002 г., съставен от прокурор М.М. – Бог да го прости, ако позволите искам да го видите, за да ви покажа, защото иначе ще е много търсене – започва с лъжа още на стр. 1: „До 1998 г. Д. е работил като шофьор в „Мултигруп“ – когато аз съм приложил копие от заповед за напускане от „Дисконтова къща“ АД от 09.09.1999 г., където съм работил от 1995 г. до 1999 г. като касиер-домакин. На стр. 5, ред 14-16 е записано: „назначените дактилоскопни експертизи сочат, че дактилоскопните следи, иззети от чаши, шише уиски, вестник „Труд“, са оставени от обв. С.ов“ – аз съм единственият обвиняем и се казвам С. А. Д., питай кой е този?!

На лист 49 от следствено дело № 39 има експертна справка № 344 от 16.10.2000 г., в която ясно е написано, че дактилоскопната следа не е оставена от С. А. Д., а Прокуратурата продължава да поддържа, че дактилоскопните следи са мои.

На лист 160 от заключително постановление от 30.10.2000 г., по което е

съставен този ОА по чл. 311 от НК, е записано само „Револвер Застава“ и „Бойна граната RGD“, без да са упоменати никакви цифри за калибър, година на производство, модел, сериен номер и откъде прокурор Малинов е взел тези данни за RGD-5, когато от мен е иззета RGD-6. На 20.04.2005 г., в съдебно заседание, ми се предявяват две гранати – една учебна от ВД и една бойна, която вещото лице извади от джоба на якето си – това е описано и от адв. Йовчев в неговата защита. Това са само щрихи от процеса, в който ми е произнесена тази доживотна присъда.

Деветнадесет годишната незаконосъобразна присъда, постановена от 7-ми наказателен състав на СГС по НД 2451/2002 г., бе отменена от 3-ти наказателен състав на САС, с Председател Галина Тонева, която в момента е заместник-главен прокурор, по ВНОХД 450/2004 г. и всичко е описано в протокол от съдебно заседание, проведено на 21.03.2005 г. и в молбата по чл. 312 НПК за поправка на протокола, с рег. № 2664/25.04.2005 г. и решение № 132/19.04.2005 г., в което САС се е позовал на Решение № 387 от 14.10.1999 г. на ВКС, I-во НО, съдия-докладчик Евелина С.ова, за да отмени 19-годишната присъда, за това че 7 състав не е разглеждал молбите ми по чл. 312 НПК за поправка на протоколите, като съдия Галина Томова е написала накрая, след като се е позовала на това Решение, казва че има за своя единствена последица „отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане“, защото е съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, като САС, НО, 3 състав допуска абсолютно същото съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което е видно от касационното основание за отмяна на присъда. Допуска го и 9-ти наказателен състав на СГС, като произнася доживотна присъда, без да се е произнесъл по молбата по чл. 312 НПК, с рег. № 5882/21.08.2006 г. Същото се извършва и от САС, 6 състав, с Председател Г.З. – решение от 08.12.2006 г., без да е разгледала молбата ми по чл. 312 за поправка на протокола, с рег. № 7485/06.12.2006 г., за поправка на протокола от 14.11.2006 г. Същото нарушение се извършва и от ВКС, НО, с Председател Б.С., който издава Решение № 494/09.07.2007 г., без да е разгледал молбата по чл. 312 НПК, с вх. № 1392/04.06.2007 г. ВКС, НО, отказва да разгледа и искането ми по чл. 419, ал. 1 от НПК, вр. чл. 422, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, с вх. № 32489/28.12.2007 г. Не е разгледана и касационната ми жалба с вх. № в Общата регистратура на САС: 3750/14.12.2006 г. и допълнението към нея с вх. № 3843/22.12.2006 г.,

като САС месец преди това ми е издал вх. № 7057/30.11.2006 г., когато Правилника за съдебната администрация казва, че във всеки съд се води един входящ и един изходящ дневник, които започват с № 1 на 01.01. и приключват на 31.12., като има градация на номерата, всеки следващ следва предходния, а ноември месец са ми издали № 7000, декември месец ми издават № 3000 – това показва, че жалбата ми е заведена във втори входящ дневник за мероприятия на съдебна дейност и за това не са разгледани съществените процесуални нарушения от категорията на абсолютните, които винаги са касационно основание за отменяне на присъда. С неразглеждането на горните аргументи ВКС анулира правосъдието и върховенството на закона, и смазва тотално чувството за справедливост, с което грубо се нарушава и чл. 6, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от ЕКЗПЧОС; чл. 7 и чл. 12 от ЗСВ и чл. 47 от ХОПЕС. Лишен съм в държава-член на ЕС от справедлив и безпристрастен съд, който да констатира нарушението на закона. Прилагам жалба № 2005 от 10.08.2009 г. от СЦЗ до Председателя на ВКС г-н Л.Г., за това какви мероприятия се извършват срещу мен по гр. д. срещу Министерство на правосъдието; писмо от Инспектората на Министерство на правосъдието по ЗСВ с № 1389/21.05.2003 г., подписано от инсп. А. П.; писмо от инсп. А. А. П. с № 1389/21.04.2003 г., в което инсп. П. казва, че лично е прегледала цялата кореспонденция в СГП между мен и СГП, ВКП, ВОП, САС, СЦЗ, Следствен отдел и СГС, НО по висящо НОХД 2451 и нейно участие има само на 14.04.2000 г., като прокурор А. П., друго нейно участие няма. Това го казвам в смисъл такъв, че аз обжалвам пред Прокуратурата отговаря А. П., обжалвам пред Инспектората в Министерството, отговаря ми пак инсп. А. П. и аз съм написал жалба, и тя казва „нямам друго мое участие, аз 1 път само съм дала за продължаване на срока“. Прилагам две писма от 28.05.2001 г. до Главния прокурор Филчев, подписани от прокурор А. П. и друго писмо от 30.05.2001 г. до мен, също подписано от прокурор А. П., без тя да знае, че са изготвени тези писма – това са най-малко такива, които са изготвени, тоя срок отдолу е само мероприятие и когато има безпристрастен съд ще го видите ясно доказателствата по делото. То за това искат смяна на служби, за това искат реформи на съдебната система, защото хората, които са вътре знаят за какво става въпрос. Аз благодаря на Бог, че за 23 г. поне разбрах, че цялата съдебна система се управлява от хора с престъпно мислене, свързано с организираната престъпност, овладели механизмите за

управление на държавата и съдебната система и за това сме на 28 място по стандарт в ЕС.

Присъединявам се към искането на адв. Ю., ако смятате, че наистина по делото няма нарушения и аз съм законно в затвора, да попитаме Съда в Люксембург дали е така. Друго – да сте живи и здрави.

ПРОКУРОРЪТ: Моля да постановите определение по реда на чл. 416, ал. 8 от НПК и да оставите жалбата на осъдения С. А. Д. без уважение, като неоснователна.

В хода на настоящото съдебно производство не бяха представени каквито и да било доказателства, че актовете на СГС, а именно присъда № 59 от 27.07.2006 г., влязла в сила на 09.07.2007 г., както и постановените решения на въззивния и касационния съд са приведени в изпълнение без правно основание.

Не мога да се съглася с твърденията на осъдения, че е невинен и че е незаконно задържан, след като е осъден и е признат за виновен на три съдебни инстанции. Има наложено най-тежкото наказание – „доживотен затвор“, което следва да бъде изтърпяно при специален режим. Поради тези съображения, моля да бъде вашият съдебен акт.

СЪДЪТ, на основание чл. 297, ал. 1 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕДОСТАВЯ ПОСЛЕДНА ДУМА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Д. /в последната си дума/: При това превратно тълкуване на доказателствата по делото, които аз цитирам в момента, прокурорът да говори такива работи, за това беше това скачане толкова, че не си дава името, че ще пиша жалба срещу него – ами, естествено, че ще пиша, когато ти криеш престъпления, то е ясно. В 282 е ясно казано какво е задължението на прокурора. Като извършвате престъпление, ще има жалби. Прокурор В. по същия начин се държеше в наказателното дело на първа инстанция – скача, понеже му казах, че е престъпник, той каза, че ще ме съди. Аз казах „ами, айде, съдете ме“ – изгониха ли го, изгониха го – доказаха, че висаджиите му плащат чрез борсата. Доказано е. М.М. – Бог да го прости – скача, скача, него Бог го призова да дава отчет пред Праведния съд, така че не един и двама от душманите ми заминаха, така че тук по това дело всички

знаете за каква Прокуратура става въпрос. То е доказано, може ли при тия доказателства да кажете на черното бяло и обратно. Досега ви казвам, че не се е произнесъл нито ВКС, нито първоинстанционният съд, нито САС, по молбата ми за поправка на протокола. Това е ясно за лаиците в правото, какъвто съм аз например, че без да се е произнесъл по молбата за поправка на протокола, протоколът е висящ по смисъла на неговата истинност и е равносилно на липса на протокол. Няма да излезе с никакво решение преди да се реши този въпрос, това е ясно, та ясно. Решението е незаконен съдебен акт. Всичко е свързано с организираната престъпност. Когато координаторът във ВИС, който дойде да ме рекетира вкъщи и застреля мой приятел и ме удря с пистолета по главата, и твърди, че аз съм го застрелял, хвърлил съм му пистолета и съм му казал „ако искате ме застреляйте и мен“ – вие можете ли да си представите, ако сме двамата насаме, аз съм с чисто съдебно минало, оня е лежал в „Бобов дол“, координатор във ВИС, и в крайна сметка мен ме обвиняват и аз 23 г. доказвам, че съм невинен, и тия доказателства по делото, трябва да слушам глупостите на прокурора тука, а и не само неговите – за 23 г. само трима свестни прокурори съм видял и то по граждански и административни дела.

СЪДЪТ СЕ ОТТЕГЛИ НА ТАЙНО СЪВЕЩАНИЕ ЗА ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ОПРЕДЕЛЕНИЕТО СИ.

СЪДЪТ, след тайно съвещание, като взе предвид становището на страните и събраните до настоящия момент доказателства, включително тези, обективирани в жалбата на С. А. Д., намира за установено следното:

Производството е по реда на чл. 416, ал. 8 от НПК.

Образувано е по депозирана жалба на С. Д. с твърдения, че е противозаконно лишен от свобода повече от 23 г.

Настоящата процедура дава възможност за съдебен контрол при изпълнение на наказанията с цел избягване на нарушения на правото на свобода. Следвайки съобразителната част на мотивите към законопроекта, с визирания текст по чл. 416, ал. 8 от НПК се дава възможност за оспорване пред съд на действията по привеждане в изпълнение на наказанието, към които се числи и настоящият правен спор за незаконно изтърпяване на наказание, свързано с изолиране на осъдения в местата за изтърпяване на наказание лишаване от свобода.

Преди да обсъди основателността на жалбата, във връзка с направените възражения от страна на защитата и жалбоподателя Д., съдът, намира за нужно да отбележи следното:

Възраженията за неправилност на осъждането на Д. не следва да бъдат обсъждани в настоящото производство. Касае се за влязла в сила присъда, проверена по реда на въззивния и касационен контрол. Дали са били допуснати съществени процесуални нарушения при разглеждането на делото е въпрос, който е бил проверяван в рамките на развитото се триинстанционно производство, завършило с влязла в сила присъда. Било е отправено искане за възобновяване на наказателното производство, във връзка с което ВКС е имал поводи да се произнесе, като го е оставил без уважение. По-нататък, във връзка с твърденията за разглеждане на делото от състави на съда, които не са били непредубедени и чийто отвод е бил своевременно искан, съдът отбелязва, че произнасянията по исканията за отвод на съдебния състав и тези свързани с инициирани производства по реда на чл. 312 от НПК не подлежат на самостоятелен инстанционен контрол, поради което и същите отново не следва да бъдат предмет на коментар в производството по чл. 416, ал. 8 от НПК.

Не се налага и изготвяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС относно това дали в настоящето производство следва да се проверява законосъобразността на присъдата и постановена ли е тя при или в отсъствие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване на правото на защита на подсъдимото лице, тъй като новоуреденото производство по чл. 416, ал. 8 от НПК касае действия по привеждане в изпълнение на присъдата, а не нейната правилност.

Съдът, за да прецени дали се касае за привеждане в изпълнение на присъда без правно основание за това, отчете следните обстоятелства:

Д. е осъждан еднократно с присъда от 27.07.2006 г. по НОХД № 2262/2005 г., по описа на СГС, НО, 9 състав. Същата е била потвърдена с решение от 08.12.2006 г. по ВНОХД № 1291/2006 г., по описа на САС, НО, 6 състав и е оставена в сила с Решение № 494/09.07.2007 г. по дело № 11 от 2007 г., по описа на ВКС, II-ро НО, влязло в сила именно на тази дата. Това е и наказанието, което Д. търпи в момента.

Съгласно разпоредбата на чл. 38а, ал. 2 НК доживотният затвор е

принудително изолиране на осъдения до края на живота му в места за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Липсват доказателства доживотният затвор да е бил заменен по реда на чл. 449-450 НПК, нито Д. да е бил помилван от президента на РБългария, поради което и следва да се приеме, че жалбоподателят Д. търпи именно това наказание. Това се установява и от представената по делото справка от Началника на затвора гр. София.

Ето защо и не може да се приеме, че правото на свобода на осъденото лице е нарушена неоснователно, поради което и молбата му, с която се претендират тези обстоятелства следва да бъде оставена без уважение.

По тези съображения и на основание чл. 416, ал. 8 НПК

Мотивиран от горното

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на С. А. Д., ЕГН *****, с която се претендира, че Присъда от 27.07.2006 г. по НОХД № 2262/2005 г., по описа на СГС, НО, 9 състав, влязла в сила на 09.07.2007 г., с която му е наложено наказание „доживотен затвор“, е приведена в изпълнение без правно основание.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО на съда е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от протокола да се издаде на жалбоподателя С. Д., който да му бъде връчен чрез Началника на затвора-гр. София.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 11:23 часа.

Председател: _____

Член-съдия:

1. _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

3. _____

Секретар: _____